



CSAK A TIÉD  
FOREVER TOO FAR  
ABBIGLINES



Rush az örökkévalóságot ígéri Blaire-nek... de az ígéreteket sokszor megszegik.

Úgy tűnik, a fiatalok a legnagyobb boldogságban várják első gyermeküket, ám egy nap felbukkan Rush apja, és közli a fiúval, hogy testvére, Nan hatalmas bajban van, és csak a fiú tud segíteni. Blaire megérti, milyen fontos szerelmének a családi kötelék, még közelgő esküvőjük időpontján is hajlandó lenne módosítani Rush kedvéért. Ám hamar szembesülnie kell azzal, hogy nem mindenki értékeli nagylelkűségét, sőt kifejezetten ellenségesek vele. Rush a családjá és Blaire között vívódik, meg kell találnia a módját annak, hogy megmentse a kapcsolatait anélkül, hogy a másikat örökre elveszítené. A végén az egyiknek fontosabbnak kell lennie a másikinál, de az elengedés sosem könnyű feladat.

Blaire hitt a maga tündérmeséjében... de senki sem élhet örökre a fantáziavilágában. A Rush iránt érzett szerelme elhitette vele, hogy megtalálják annak a módját, hogy együtt maradhassanak. De Blaire-nek megfelelő döntést kell hoznia magáért és a kisbabájáért is. Még akkor is, ha ez a döntés összetörheti a szívét.

Vajon Blaire és Rush megtalálják a maguk boldogságát, vagy már túl messzire kerültek ettől?





**ABBI GLINES** így mesél arról, hogyan határozta el, hogy író lesz: „Amikor 9 éves voltam, az anyukám adott nekem egy laptopot, hogy leírhassam a kis történeteimet. Azt mondta, ahelyett, hogy úgy mesélném el őket, mintha igazak lennének, inkább leírhatnám őket. Hát így is tettem, és szerelembe is estem az írással.”

Abbi olyan sorozatok szerzője, mint a Vincent fiúk-sorozat, az Existence-trilógia vagy a Sea Breeze-sorozat.

**TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:**

[www.abbiglinesbooks.com](http://www.abbiglinesbooks.com)

[www.facebook.com/PassionValogatas](https://www.facebook.com/PassionValogatas)



„A Rosemary Beach-sorozatban ez lett a kedvencem. Be kell vallanom, hogy nem voltam mindig Rush nagy rajongója. De ebben a könyvben ezerszázalékosan megbocsájtottam neki. Ahogy Blaire-ról gondoskodott, teljesen elvarázsolt. Ilyen pasi kell nekem.”

**Amazon**

„Ez volt a tökéletes és lehető legjobb befejezése Blaire és Rush történetének. Ha egy könnyed olvasmányt keresek, amiből árad a szeretet, akkor mindig Abbi Glines könyveihez nyúlok. Abbi elképesztően ért ahhoz, hogy a könyvhöz szegezze az olvasókat, és a karaktereibe is beleszeressünk. Tudom, hogy Rush és Blaire hiányozni fog, de nagyon kíváncsi vagyok, mit tartogat még a Rosemary Beach-sorozat.”

**Goodreads**

„Ha már elolvastad az első két könyvet, akkor ezt is kötelező. Itt a kirakós összes darabja a helyére kerül. Azt mondanám, hogy ez volt a legmegfelelőbb befejezés. Azzal a boldog végkifejlettel zárult, amire vártam. Sokat kaptam Rush és Blaire szexi pillanataitól is, de emellett maga a történet is nagyon jó volt.”

**Vilma Iris blog**

„A nagyszerű szexjelenetek mellett volt történet is. Családi dráma, barátokkal kapcsolatos konfliktusok meg kismama problémák. Egyértelműen kiragyogott Rush és Blaire egymás iránti szerelme, amely hihetetlenül erős. Nagyon ritka, hogy ilyesmire rálátunk. Örültem, hogy ilyen szerelemről olvashattam.”

**Barnes&Noble**



ABBI GLINES

**CSAK A TIÉD**  
FOREVER TOO FAR

— részlet —

# Rush

**H**a nem foglalt volna le teljesen Blaire mindent elsöprő kisugárzása, akkor azonnal észrevettem volna, amint belépett. De nem így történt. Teljesen hirtelen halt el körülöttem a beszélgetés moraja, az emberek figyelme a mögöttem lévő ajtóra fókuszált. Lenéztem Blaire-re, aki továbbra is Woodsszal beszélgetett, észre sem véve a légkör változását. Védekezően magam mögé húztam, mielőtt megfordultam volna, hogy megnézzem magamnak, mi vonta el ennyire az emberek figyelmét a bárban.

Ugyanaz az ezüstös pillantás csillant fel, amit minden egyes nap láttam a tükörbe nézve. Már egy jó ideje nem láttam az apámat. Ezelőtt többször beszéltünk egymással, de aztán Blaire felbukkant az életemben, és mindent a feje tetejére állított. Így nem igazán pocskéltam tovább arra az időmet és az energiámat, hogy levadásszam a saját apámat egy kis dumálásra.

Úgy fest, ez alkalommal ő keresett meg engem.

– Az apád az? – suttogta mellettem Blaire. Kilépett mögülem, majd a karomba kapaszkodott.

– Bizony, ő az.

# Blaire

A koncertsmink és a bőrruha nélkül pont úgy festett, mint Rush idősebb változata. Gyorsan kellett mozognom, hogy lépést tartsak Rushsal, aki erősen szorongatta a kezemet, ahogy kifelé tartott. Gyorsan eltávolodott a bár többi vendégétől, az apja vezetett kifelé minket. Fogalmam sem volt, hogy Rush örül-e annak, hogy újra látja vagy sem. Eddig csak annyit kommunikáltak egymással, hogy Rush egyenesen az ajtó felé biccentett. Egyértelműen nem szeretett volna mindenki előtt bemutatni.

Dean Finlay, a világ egyik legismertebb rockdobosa párszor megállt, hogy aláírjon pár dolgot, amit az orra alá toltak. Nem csak nők járultak elé. Egy pasi is előrelépett, hogy dedikálja neki szalvétáját. Rush fenyegető pillantásával elüldözte a többi autogramkérőt. Mindannyian csendben figyelték, ahogy a Slacker Demon dobosa az ajtó felé haladt.

Hideg volt a kinti levegő. Azonnal megremegtem, mire Rush megállt, és gyorsan átkarolt.

– A házhoz kell mennünk, hogy ott beszéljünk. Itt túl hideg van – mondta az apjának.

Dean végre megállt, és hátranézett rám. Tekintetével lassan mért végig, észleltem a pillanatot, amikor meglátta a hasamat.

– Dean, ő Blaire Wynn, a menyasszonyom. Blaire, ő Dean Finlay, az apám – mondta Rush komor hangon. Nem úgy hangzott, mintha olyan szívesen mutatott volna be minket egymásnak.

– Senki sem szólt, hogy nagypapa leszek! – mondta vontatottan. Fogalmam sincs, hogyan érzett ezzel kapcsolatban, nem tükröződött az arcán érzélem.

– El voltam foglalva. – Rush csak ennyit mondott, amit furcsának találtam. Lehet, hogy túlzottan szégyellte magát, azért nem mondott semmit az apjának?

Hányingerem lett, próbáltam egy kicsit távolabb kerülni tőle.

Rush szorosabban fogott, éreztem, hogy a figyelme hirtelen csak rám irányul.

– Mi a baj? – kérdezte, és azonnal hátat fordított az apjának. Lehajolt, hogy egyenesen a szemembe nézzen.

Nem akartam beszélni vele az apja előtt. Éreztem, hogy Dean minket figyel. Megráztam a fejem, de a testem megfeszült, nem tudtam mit tenni. A tény, hogy nem közölte az apjával, hogy velem van, nagyon zavart.

– Elviszem a kocsihoz. A háznál találkozunk – szólt hátra Rush a válla felett, de továbbra is csak engem nézett.

Én viszont a talajt kémleltem, és azt kívántam, bár elrejtettem volna az érzéseimet. Jelenetet rendeztem. Dean most azt fogja gondolni rólam, hogy valami kényes kis her-



cegnőcske vagyok. Éppen szóra nyitottam a számat, hogy vitatkozni kezdjek, amikor Rush átkarolta a derekamat, és a Range Rover felé vezetett. Idegesnek tűnt. Nem szerette, ha feldúlt vagyok, ezen abszolút dolgoznunk kellett még. Könnyen feldúlttá váltam. Ezt azonban nem irányíthatta.

Rush kitárta az utasoldal ajtaját, és úgy emelt be, mintha kábé ötéves lennék. Amikor úgy hitte, hogy ideges vagyok, abszolút gyerekként kezelt. Ezen is változtatnunk kellett.

Még be se csukta a saját ajtaját, azonnal felém nézett.

– Valami nem stimmel veled, el kell mondanod, hogy megoldjam.

Felsőhajtottam, és belesüppedtem az ülésbe. Tudtam, hogy túl kell esnem ezen, még akkor is, ha lehet, hogy túl érzékenyen viselkedtem.

– Miért nem mondtál semmit az apádnak a babáról?

Rush felém nyúlt, és erősen megszorította a kezem.

– Ezért akadtál ki? Mert nem mondtam el Deannek?

Bólintottam, és a kezünkre néztem, ami a combomon pihent.

– Nem pazaroltam arra az időmet, hogy nekiálljak megkeresni. Nagyon jól tudtam, hogy azonnal jönne, ha elmondanám neki, mert tutira találkozni akarna veled. És én még nem álltam készen arra, hogy társaságunk legyen. Főleg nem ő.

Hülyén viselkedtem. Mostanság túlzottan érzékeny voltam. Felkaptam a fejem, hogy aggódó szemébe nézzek.

– Oké, ezt megértem.

Rush előrehajolt, és gyengéden megcsókolta a számat.

– Nagyon sajnálom, hogy feldúltalak – suttogta, aztán még egy csókot nyomott a szám szélére, majd hátrahajolt. Ezekben a percekben aléltam el teljesen. – De most itt van. Úgyhogy meg kell tudnunk, miért jött, mielőtt még anyám rájönne. Csak magamnak akarlak. Nincs kedvem ahhoz, hogy az elcseszett családom körülöttünk legyeskedjen.

Rush nem engedte el a kezemet még akkor sem, amikor beindította a kocsit, és felkanyarodott az útra. Hát-radöntöttem a fejemet a széken, és felé pillantottam. Borotvátlan arcától idősebbnek és vadabbnak tűnt. Nagyon szexinek. Azt kívántam, bár kevesebbet borotválkozna. Szerettem az érzést, ahogy hozzáér a borostája a bőröm-höz. Kivette a fülbevalóját is, már szinte sose viselte.

– Szerinted miért jött? – kérdeztem.

Rush felém nézett.

– Remélem, csak azért, hogy megismerjen. De nem hinném, hogy hallott már rólad. Meglepettnek tűnt. Szóval, ez azt jelenti, hogy lehet, Nan miatt van itt.

Nan. A testvére, aki azóta sem jött vissza Rosemary Beachre, hogy kiengedték a kórházból. Rush nem aggódott túlzottan emiatt, de szerette a testvérét. Ki nem állhattam, hogy én álltam közéjük. Most, hogy tudta, ki a valódi apja, és hogy én sosem loptam el tőle semmit, reméltem, hogy még barátok is lehetünk, Rush érdekében. De nem úgy tűnt, mintha ez valaha is megtörténne.

– Szerinted Nan elment Kiróhoz? – kérdeztem.

Rush felhúzta a vállát.

– Nem tudom. Kicsit másképp viselkedik a balesete óta. – Leállt a kocsival a hatalmas tengerparti ház előtt, amit még Rush apja vett a fiának gyerekkorában. Rush megszorította a kezemet. – Szeretlek, Blaire. Annyira büszke vagyok arra, hogy te leszel a fiam anyukája. Szeretném, ha ezt mindenki tudná. Ebben sose merj kételkedni!

A szememet csípni kezdték a könnyek, bólintottam, aztán a számhoz húztam a kezét.

– Nagyon sírós vagyok. Ne is figyelj rám, amikor ezt csinálom!

Rush megrázta a fejét.

– Nem tudnék nem figyelni rád, szeretném, ha biztos lennél magadban.

Kinyílt az utasoldali ajtó, ahol azonnal megpillantottam a vigyorgó Dean Finlay-t, aki mellettem ácsorgott.

– Engedd már ki a nőt a kocsiból, fiam! Itt az idő, hogy megismerjem az unokám anyukáját.

Dean kinyújtotta a kezét, én meg felé nyúltam. Fogalmam sem volt, mit csináljak. Hosszú ujjai körbefonták a kezemet, ahogy kiségtett az autóból. Rush azonnal mellettem termett, elkapta a kezemet az apjától, és magához húzott.

Az apja felnevetett, és megrázta a fejét.

– Átkozott legyek!

– Menjünk be! – felelte Rush.

# Rush

Dean a kanapéhoz sétált, mélyen belesüppedt, majd kihúzott egy csomag cigarettát a zsebéből. A fenébe is! Most abszolút nem vele akartam foglalkozni.

– Nem dohányozhatsz Blaire mellett. Rossz a babának.  
Dean felhúzta a szemöldökét.

– Hé, már, kölyök! Én tutira veszem, hogy a te anyád füstölt, amikor veled volt terhes.

Ebben én sem kételkedtem, és valószínűleg még a cigi volt a legkevesebb. De nincs az az isten, hogy én hasonló dolgoknak tegyem ki a saját gyerekeimet.

– Az még nem jelenti azt, hogy egészséges is. Blaire nem olyan, mint anya.

Blaire két sörrel sétált be a szobába. Nem kértem rá, hogy hozzon bármit is. Nem szerettem, ha bárkit is kiszolgált, épp ezért mellé sétáltam, hogy félúton találkozzunk.

– Nem kellett volna – mondtam, és elvettem a sört, majd egy puszit nyomtam a homlokára.

– Tudom, de vendégünk van, és szeretném, ha jól érezné magát.

Édes mosolya még nehezebbé tette, hogy apámra figyeljek. Azonnal a hálóba akartam vinni.

– Hozd már ide a sört, fiam, és ne légy ennyire basáskodó! Megfojtod ezzel a lánykát. Nem is értem, mi az isten történt veled.

Halk nevetés tört fel Blaire-ből, mire úgy döntöttem, hogy elengedem a fülem mellett a megjegyzését, ha már mosolyt varázsolt az arcára.

– Tessék – mondtam, és a kezébe vágtam a sört. – Na, most itt az idő, hogy elmondd, miért vagy itt!

– Hogy mi van? Egy apa nem jöhet el csak úgy, hogy meglátogassa a fiát?

– Rosemary Beachen vagyunk. Sosem jössz ide magadtól.

Dean felhúzta a vállát, és belekortyolt a sörbe, aztán a kanapé tetejére vetette a karját, a lábát pedig a dohányzóasztalra nyomta.

– A testvéred egy örült kis ribi, tudtad-e? *Átkozottul megkattant*. Szükségünk van a segítségedre.

Hát persze, hogy Nanról van szó, ahogy azt előre sejtettem. Leültem a Deannel szemben lévő székre, és kinyújtottam a kezem Blaire felé. Nem akartam, hogy csak ácsorogjon, szerettem volna, ha a részese ennek a beszélgetésnek.

Odasétált hozzám, és az ölembe ült.

– Mit csinált most Nan? – kérdeztem, de tartottam a választól.

Dean megint hosszasan kortyolt a sörből, aztán beletürt hosszú, loncsos hajába.

– A kérdés inkább az, hogy mit nem csinált? Az az átkozott lány kiobbantotta a kénköves poklot! Nem tudok már pihenni se. Két hete végeztünk a turnéval, és visszamentünk L.A.-be, hogy élvezzük a kis pihenésünket, erre megjelent, és elszabadult a pokol! Senki se tud pihenni. Kiro azt se tudja, mit kezdjen vele. Szükségünk van a segítségedre.

Nan nem beszélt a terveiről, de arra egyáltalán nem számítottam, hogy fogja magát, és elmegy Los Angelesbe, hogy felkutassa Kirót. Persze, azt nagyon jól tudta, hogy apám és Kiro egy óriási, Beverly Hillsben található villán osztoznak. Akkor tartózkodtak ott, ha épp nem turnéztak. Kiro párszor volt már házas, akkor kiköltözött a villából, de minden válás után visszatért a kiindulópontra. Mára ezért a Slacker Demon rezidenciának emlegetik a helyet. Sosem lehettünk benne biztosak, hogy épp melyik bandatag tartózkodott ott.

– A villában van? – kérdeztem.

Apám felhúzta a szemöldökét.

– Te teljesen hülyének nézel? Basszus, dehogyan lakik ott! Csak minden egyes adandó alkalommal felbukkan. Követelőzik és ehhez hasonló baromságokat csinál. Kiro próbálta elrendezni a dolgokat, és valamilyen kapcsolatot kialakítani vele, de erre se hajlandó. Egyáltalán nem hallgat rá, és még azt is kiderítette, hogy... van egy másik lánya is. Na, az nem segített!

Úgy tűnt, Kiro fiáról még nem is hallott, de szerencsére Mase sosem került elő.

– Bizonyára feldúlt – mondta Blaire, és tényleg aggodalom csengett a hangjában. Hogy hogyan is érezhetett Blaire bármiféle szimpátiát Nan iránt, arról fogalmam sem volt. – Meg kell látogatnod! Segítened kell neki, hogy megküzdjön ezzel a helyzettel, hogy végre legyen Kiro és közte valami értelmes kapcsolat.

Épp ellenkezni akartam, amikor Dean a szavamba vágott.

– Máris tetszik a kiscsaj! Pont ezt vártam tőled. Üres a szobád, és nagyon jól tudod, mennyire kényelmes. Hozd magaddal Blaire-t is, így jobban megismerhetem, és veled is eltölthetek egy kis időt. Ha nem teszed, akkor lehet, hogy Kiro rövidtávon megnyúzza Nant.

Blaire megszorította a vállamat.

– Szerintem tényleg el kéne mennünk. Nannak szüksége van rád.

Hátrahajtottam a fejem, hogy felnézzek rá.

– Miért fontos neked, hogy mi van vele? – kérdeztem csodálkozva.

– Mert szereted – felelte egyszerűen.

– Tuti találat a csaj! De elég legyen Nanból, inkább meséljétek el, hogy mikor születik a baba, és mikor lesz az esküvő! – mondta Dean vidáman. Teljesen más lett a hangneme, mint amikor Nanról beszélt.

Blaire apámra nézett, és elmosolyodott.

– Húszhetes terhes vagyok. A baba csak április közepén érkezik. Ami az esküvőt illeti, két hét múlva akartunk összeházasodni, de nem akarom, hogy ez álljon Rush útjába.

Későbbre is halaszthatjuk, hogy előbb megoldja a családi problémát. Még nem küldtünk ki meghívókat, vagy ilyesmi. Könnyedén áttesszük máskorra.

– Nem! Semmiképp sem akarok többet várni arra, hogy lecseréljük a vezetéknevedet – vitatkoztam, de Blaire a szám elé tette a kezét.

– Csss! Ezen nem vagyok hajlandó veszekedni. Nem tudnám élvezni az esküvőt, amikor tudom, hogy neked családi gondjaid vannak. Mi lenne, ha összeülnénk a barátokkal hálaadásra, ahogy azt terveztük, aztán elmennénk? Ha ennek vége lesz, akkor koncentrárlhatunk az esküvőre.

Nem akartam várni. Ki nem állhattam azt, hogy Blaire Wynn a neve, amikor a közös babánk növekszik benne. Azt akartam, hogy az én nevemet viselje, hogy tudja a világ, hogy akarom őt és a kisbabánkat. De az elkötelezett csillogás a szemében egyértelműen azt sugallta, hogy nem nyerhetem meg ezt a vitát.

– Csak azt szeretném, ha boldog lennél – feleltem végül.

Blaire csókot lehelt az orrom hegyére.

– Tudom. Ez az egyik ok, amiért annyira szeretlek.

– Ha itt maradtok hálaadásig, és csak azután jöttök L.A.-be, hogy lerendeztétek Nant, akkor én is maradok. Egyébként is, évek óta nem hálaadástunk együtt – jelentette be apám.

Fogalmam sem volt, hogyan is érezzek ezzel kapcsolatban.



– Nagyon örülnénk, ha maradna, Mr. Finlay – mosolygott rá Blaire szélesen, és tutira komolyan is gondolta. Basszus! Nem tehettem mást, bele kellett egyeznem.

– Nyugodtan tegezhetsz, édeském! Hívj csak Deannek, már egy család vagyunk!

Blaire boldog tekintetétől én is elmosolyodtam. Talán mégsem lesz olyan rémes, ha apám itt marad hálaadásra.

Ha ez Blaire-t boldoggá tette, nekem is meg kellett birkóznom vele.

# Blaire

Csak anyára tudtam gondolni, ahogy a hálaadásról beszélgettünk. Ez lesz az első ünnepem nélküle. Ahogy egyre jobban tudatosult bennem a gondolat, egyre nehezebben kaptam levegőt. Magamra erőltettem egy mosolyt, majd gyorsan kitaláltam valamit, hogy felmehessek zuhanyozni. Rushnak egyébként is egyedül kellett maradnia az apjával egy kicsit.

Ahogy levetkőztem, és beléptem a zuhany alá, engedtem, hogy a könnyeim szabadon törjenek utat a vízszugár alatt. A forró víz végigcsorgott a testemen, és elnyomta a zokogásom hangját. Tavaly én csináltam a vacsorát hálaadásra, és együtt ettük meg az ebédlőben. Egyetlen barát vagy családtag sem volt ott, csupán mi ketten. Aznap éjjel is sírtam. Mélyen belül tudtam, hogy ez lesz az utolsó hálaadásunk anyával. Az emlékeim keserédessé váltak azokról az évekről, amikor még Valerie és apa is velünk ünnepeltek. A szívem sajgott azokért, akiket elveszítettünk. Nem gondoltam volna, hogy bármi fájhat ennyire, de mára tudatában voltam annak, hogy nagyot tévedtem.

Az ünnepek anya nélkül biztosan nehezek lesznek. Anya imádta a karácsonyt és a hálaadást. Mindig hálaadás napján kezdtük el feldíszíteni a lakást, aztán leültünk, és megnéztük együtt a *Fehér karácsonyt*, miközben a megmaradt pulykát és az édes krumpliból készült édességet ettük. Ez volt a mi kis szertartásunk, amit még azután is megtartottunk, hogy Valerie meghalt, és apa elhagyott bennünket.

Idén minden más lett. Az, hogy tudtam, hogy Rush mellettem marad, és közös családuk lesz, kissé enyhítette a fájdalmat. Csak annyira vágytam volna arra, hogy itt legyen anya, és lássa a boldogságunkat.

Kinyílt az ajtó, és azonnal megláttam, hogy Rush sétál be a fürdőbe. Aggodalmasan ráncolta a homlokát. Megállt és hosszasan tanulmányozott, majd levette az ingét, és ledobta a márványpadlóra. Kigombolta a nadrágját, az alsónadrágjával együtt húzta le, majd belépett mellém a zuhany alá.

– Sírtál? – kérdezte, és megérintette az arcomat. Nagyon jól tudtam, hogy a zuhany lemosta a könnyeimet, de a szemem valószínűleg még mindig vörös volt.

Megráztam a fejem, és felmosolyogtam rá. Nem akartam, hogy aggódjon miattam.

– Hallottalak, amikor kinyitottad a háló ajtaját. Tudnom kell, hogy miért sírtál, Blaire!

Felsőhajtottam, a mellkasára hajtottam a fejem, majd átkaroltam a derekát. Sokat veszítettem, de Isten kárpótolt azzal, hogy az életembe sodorta Rusht. Emlékeztetnem kellett magamat arra, hogy mennyire szerencsés vagyok.

– Csak belém vágott a tudat, hogy ez lesz az első hálaadásom anya nélkül – vallottam be.

Rush még szorosabban ölelt magához.

– Nagyon sajnálom, bébi – suttogta a hajam felé, és egyre szorosabban ölelt.

– Én is nagyon bánom, annyira jó lett volna, ha találkozhatasz vele! Mármost, hogy már idősebb vagy, felnőttként.

– Én is nagyon szerettem volna látni őt. Biztosra veszem, hogy annyira csodálatos volt, mint te.

Mosolygok, és ellenkezni akarok. Egyáltalán nem voltam olyan tökéletes, mint anya. Ő olyasféle különleges emberi lény volt, akivel ritkán találkozik az ember.

– Ha apám piszkálni fog, akkor azonnal elküldöm. Szeretném, ha jó élmény lenne neked ez a hálaadás. Szólj, ha bármiben segíthetek, szívesen megcsinálok mindent!

Újra könnyek csorogtak az arcomon. A hülye terhességi hormonok miatt mondhatni folyamatosan bőgtem mostanság.

– Az, hogy itt vagy nekem, mindent egyszerűbbé tesz. Már az is segített, hogy beszélgettünk. Anya nagyon szerette a hálaadást. Mindent úgy csináltam taval, hogy különleges legyen neki a nap. Tudtam, hogy nekem is szükségem lesz erre az emlékre.

Rush lassú köröket írt le a hátamon, csendben magához ölelt. Álltunk ott, miközben a víz csorgott rólunk hosszú percekig. Végül aztán hátrahúzódott, hogy végigmérjen.

– Megfürdethetlek? – kérdezte.

Bólintottam, de hirtelen fogalmam sem volt, mire is gondol. Rush az egyik tiszta törölközőért nyúlt, amit a zuhany mellett tároltunk, és mellé felvette az egyik tusfürdőmet is. Aztán elkezdte a hátamat és a vállamat dörzsölni. Egyenként mosta le a karomat, mintha gyerek lennék, és alaposan megmosott. Csak álltam ott, és figyeltem, ahogy lassan testem minden egyes centiméterét letisztítja. Nem izgatón csinálta, ami meglepett. Sokkal édesebb és ártatlanabb volt, mint bármi, amit közösen csináltunk. A keze nem időzött tovább lent, ahogy megmosta a lábam között. Csak egyszer csókolta meg a hasamat, ahogy elélem térdelt, hogy lemossa a lábamat és lábfejemet is.

Ahogy készen lett, felegyenesedett, és leöblítette a testemet. Minden egyes érintése szinte áhítatos volt. Inkább istenimádásnak tűnt, mint fürdetésnek. Amikor a testem már tiszta volt, akkor rátért a hajamra. Behunytam a szemem, ahogy a fejbőrömet masszírozta. A lábam elgyengült az élvezettől. Rush gyorsan kimosta a sampont a hajamból, majd rákenete a balzsamot is. Erre is éppannyi figyelmet fordított, majd leöblítette a hajamat.

A testem teljesen ellazult a kényeztetéstől. Szinte elálmosodtam. Rush elzárta a vizet, majd két hatalmas törölközőért nyúlt. Az egyikbe a hajamat csavarta, a másikba a testemet. Aztán felemelt, és a hálóba vitt, hogy lefektesen.

– Pihenj egy kicsit, én meg mindjárt visszajövök – suttogta, majd megcsókolta a homlokomat, és visszament a fürdőbe. A meztelen hátsójának látványa igencsak izga-

tónak hatott. Ébren akartam maradni. Felizgultam attól, hogy így ért hozzám, még akkor is, ha nem ez volt a szándéka. Próbáltam megvárni őt, de a szemem borzasztóan elnehezedett.



Mélyebben merültem el a melegségben. Éreztem a napfény és az óceáni levegő illatát. Nyugodtan sóhajtottam fel. Az arcomat a puha melegnek nyomtam. Felnevetett.

Ahogy kinyitottam a szemem, megláttam, hogy Rush csupasz mellkasa nyomódik az arcomnak. Mosolygott. Megcsókoltam, és felbámultam rá. Elképedt vigyorától én is elnevettem magam.

– Olyan vagy reggelente, mint egy kiscica – mondta mély, rekedtes hangjával. Ő is akkor ébredhetett.

– Ha nem lenne annyira jó hozzád bújni, akkor nem keresnélek álmomban is.

Rush kacsintott egyet.

– Nagyon is örülök neki, hogy ennyire szeretsz hozzám bújni, mert így senki máshoz nem fogod hozzádörgölni a kis fenekedet. Akkor egyébként is meg kéne ölnöm valakit.

Imádtam őt.

– Nagyon sajnálom, hogy úgy elaludtam tegnap este!

– Ne sajnáld! – rázta meg a fejét. – Nagyon örülök, hogy annyira ellazultál, hogy aztán ennyire könnyedén el is aludtál. Nem szeretem, amikor szomorú vagy.

Annyira imádtam ezt a férfit. Kinyújtóztam felé. Átkaroltam a nyakát, és nekinyomtam a teljes testemet. Várakozással teli izgalommal nyomtam neki a lábamat, éreztem az erekcióját a combomnál. Még jobban érezni akartam őt.

– Szeretkezzünk! – suttogtam, és belefűrtam a fejemet a vállába.

– Örömmel – súgta, és a lábam közé dugta a kezét. Felhúzta az egyik lábamat, így a csípőjén nyugodott. Kitérültem előtte, ami izgalommal töltött el. Az ujjával a combom belsejét cirógatta, alig ért hozzá duzzadt bejáratomhoz, ezzel őrijtett meg teljesen. Felnyögtem, reménykedtem abban, hogy megsürgethetem, de erről szó sem volt. Ezzel csak rosszabb lett a helyzet. Kerek ujjbegyeivel mintákat rajzolt a térdemnél, feljebb csúszott, majd visszatért.

Biztos voltam benne, hogy ettől a játéktól szégyenletesen nedves lettem.

– Kérlek, Rush!

– Mire kérsz, édes Blaire? Mit szeretnél, mit csináljak?

Már elmondtam neki, mit akarok. Úgy fest, ennél többet akart hallani. Rush és a mocskos beszéde mindig felizgatott.

– Érints meg!

– Épp azt teszem – felelte.

– Érints meg feljebb! – könyörögtem. Azt akarta, hogy mocskosan beszéljek. De én sem adtam meg neki ezt olyan könnyen.

Feljebb csúszott a keze, hogy a combomat simogassa. Megragadta erősen a karomat, mire megremegtem. Anyyira közel járt.

– Itt? – kérdezte.

Helyezkedtem, így az ujjai közelebb csúsztak.

Elkezdte mozgatni a kezét, aztán hirtelen megtorpant.

– Basszus! – nyögött fel, ahogy belém csúsztatta a kezét. – Anyyira nedves vagy. Nem tudlak tovább izgatni, ha már ennyire nedves vagy – suttopta.

Felnyögtem, ahogy óvatosan végigsimította az ujját a csiklómon. Jobban széttárt, az érintésétől csak még jobban elveszítettem a fejem. Többet akartam.

– Az én édes csajom annyira készen áll erre – mondta, és belém csúsztatta két ujját, hogy a G-pontomat izgassa.

Feltört belőlem a hangos sikoly, ezt már ő sem bírta elviselni. Megragadta a csípőmet, majd lassan úgy helyezett, hogy belém csúszhasson.

– Basszus, hogy lehet, hogy még szűkebb vagy? – nyögött fel, és megragadta a csípőmet. Ahogy fölé kerültem, magamba fogadtam minden egyes centijét. Pontosan erre volt szükségem. Hogy Rush kiteljesítsen. Betöltsön.



# Rush

Nem tudtam rávenni Blaire-t, hogy egész nap meztelenül maradjon a szobámban. Ragaszkodott hozzá, hogy öltözzünk fel, és beszéljünk apámmal. Én pedig teljes mértékben meg voltam róla győződve, hogy megértette volna, ha egyedül akarunk maradni, de Blaire nem törődött az érvelemmel. Ezzel csak azt bizonyította, hogy semmit sem tud apám roksztáretéről.

Hagytam, hogy odafent megszáriítsa a haját, majd lefelé indultam, hogy reggelit készítek. Blaire nem evett túl sokat előző este a bulin, itthon meg szinte azonnal elaludt.

Dean a konyhámban ácsorgott, és éppen a hűtőből sze-degetett ki dolgokat, hogy a konyhaszigetre pakolja. Csak álltam ott, és figyeltem egy percre, próbáltam ráébredni, mi a fenét is csinál. Kivette a tejet, majd megtorpant, és rám nézett.

– Jó reggelt! Fogalmam sem volt, hogy lejöttek-e ma a hálósobából azok után, ahogy felrohantál utána előző este. Úgy gondoltam, megpróbállak titeket lecsalni némi reggelivel.

A pultnak dőltem, és összefontam a karom magam előtt.

– Próbáltam odafent tartani, de ő ragaszkodott hozzá, hogy veled legyünk – magyaráztam.

Dean felnevetett.

– Nem esett messze az alma a fájától.

– Én egyáltalán nem vagyok olyan, mint te. A nő, akit teherbe ejtettem, a mindenem. El fogom venni feleségül, és vele fogom tölteni az egész életemet. Mindent meg fogok tenni azért, hogy boldoggá tegyem.

Dean becsukta a hűtő ajtaját, és végigmért. Egyértelmű volt, hogy nem számított tőlem ehhez hasonló monológ-ra. A legutóbbi alkalommal, amikor találkoztunk, minden nap más lánnyal bújtam ágyba.

– Ő miért más? Nagyon sok lánnyal voltál már. Miért pont ő emelkedett ki? – Ha nem őszintén lett volna kíváncsi, akkor tutira felhúzzom magam a kérdéstől. De ő csak a Blaire előtti énemet ismerte.

– Ahogy besétált ebbe a házba az első alkalommal, és megpillantottam, tudtam, hogy vonz benne valami. Eddig oké. De aztán megismertem. Egyáltalán nem hasonlított egyik lányra sem korábbról. Annyira határozott volt, amikor épp össze kellett volna törnie. Az élet annyi borzalmat sodort elé, de ő harcolt azért, hogy életben maradjon. Nem hátrált meg, nem adta fel. Imádom érte. Amikor belekóstolhattam ebbe, teljesen a rabja lettem. Ő minden, amire valaha is vágytam.

Lassú mosoly terült szét Dean arcán, és bólintott.

– Nos, akkor rendben is volnánk. Egyértelmű, hogy már többet tudsz az életről, mint a faterod. Én soha, egyet-

len nő iránt sem éreztem ehhez hasonlót. Örülök, hogy te rátaláltál. Nagyon ritka ez, kölyök, kapaszkodj belé, mert még egyszer ilyen nem lesz!

Nem is terveztem elengedni. Dean körbenézett a helyiségben.

– Hol vannak a keverőtálak? Csinálok az unokám anyukájának rántottát.

Összeszorult a szívem.

– A második polcon a tűzhely bal oldalán.

– Te csináld a szalonnát! Szüksége van a fehérjére – mondta, ahogy leszedte a tálat.

Ezzel nem vitatkozhattam. Én is törődtem azzal, hogy rendszeren egyen reggelente.

– Szeretne majd gofrit is. Van sütőm is – mondtam.

Dean bólintott.

– Jó tudni, hogy ennyire gondoskodsز róla.

Percekig csendben főztünk. Kérdéseket akartam feltenni Nannel és Kiróval kapcsolatban, de nem akartam, hogy Blaire ezt hallja meg elsőként, amikor lejön. Szerettem volna, ha kellemesen telik a reggelije. A Nanról való beszélgetés sohasem volt kellemes.

– Arról, gondolom, tudsz, hogy Grant Nannel kavart – mondta Dean, ahogy a tojást verte.

Ledermedtem. Micsoda? Komolyan jól hallottam, amit mondott?

– Figyelmeztettem rá, hogy legalább olyan örült, mint az anyja, és hogy elég kemény dolga lesz. Nagyon jól tudom, hogy a testvéred, és szereted, de az a lány olyan,

mint a méreg. Egy Grant-féle fiúnak nincs ilyesmire szüksége. Mindig annyira jó srác volt. Nem akarom, hogy kihasználják és eldobják.

Még mindig nem találtam szavakat. Grant és Nan... hogy a fenébe történhetett ilyesmi? Ha bárki tudja, mennyire ingatag Nan, akkor az Grant. Úgy nőtt fel, hogy első sorból nézte végig, hogy cseszte el anyám és az apja Nant, aki sose ismerte el magáénak.

– Grant próbált beszélni a fejével, de Nan elrohant valami pasival, akit valami szórakozóhelyen szedett fel a szeme láttára. Azt hittem, ennyi elég volt neki. Reménykedtem benne legalábbis.

Végül csak letettem a gofri tésztáját, és teljes döbbenettel lestem apámra, mintha valami érthetetlen nyelven beszélne.

– Grant... Nannel kavart? – A hitetlenség a hangomban azonnal felhívta Dean figyelmét. Visszafordult, hogy rám nézzen.

– Igen. Az arckifejezésedből az jön le, hogy erről fogalmad sem volt. Már randiznak egy ideje, ahogy én sejtem. Szegény srác úgy fest, teljesen odáig van érte. Nan meg pont olyan, mint az anyja. Szerencsés, ha még most megszabadul tőle.

– De hogy történt ez?

Dean megrázta a fejét.

– Én is pont ezen gondolkoztam.

Nem beszélhettünk most erről. Kisétáltam a konyhából, egyenesen a kétajtós kijárat felé, ami a hátsó teraszra

vezetett. Ahogy kiértem, Grant számát tárcsáztam. Ed-  
dig mindent elmondtunk egymásnak, erre most összejött  
a húgommal, és egy szóval se említette a dolgot.

– Helló, tesó – szólt bele vidám hangon.

– Tudok Nanról. – Csak ennyit mondtam.

Grant hangosan beszívta a levegőt.

– Reméltem, hogy én mondhatom el neked. Komolyan  
szerettem volna, csak... Nan nem akarta, hogy eláruljam,  
aztán meg jött a balesete. De most már egyébként is vége  
van az egésznek. Nagyon látványosan tisztázta, hogy nem  
akar semmi komolyat. Én meg nem bírom, hogy minden-  
kivel lefekszik. Én nem csak szexelni akartam vele, ilyen  
sose tennék. Ezt te is nagyon jól tudod. Tényleg nagyon  
kedvelem. Talán egy kicsit túlzottan is belevonódtam a do-  
logba.

Lehanyagoltam a mellettem lévő székre, és az óceánt  
kémleltem.

– Miért nem mondtad el?

– Akartam, de Nan könyörgött, hogy ne tegyem. Tény-  
leg fontos volt nekem, Rush. Szerettem volna, ha ez rende-  
sen összejön, épp ezért tiszteletben tartottam a kérését. De  
nagyon vacak volt hazudni neked.

Fontos volt neki? Nan? Váó!

– Dean azt mondta, hogy vége van.

– Ő vetett véget a dolognak, én meg nem vagyok képes  
továbbra is játszani a hülye játékait.

Nagyon szerettem a testvéremet, de Grantet is. Egy-  
értelmű, hogy összetörte a szívét, és nincs rá jó hatással.

Apámnak teljes mértékben igaza volt abban, hogy Grant mellé olyasvalaki kell, aki szereti. És én abban egyáltalán nem voltam biztos, hogy Nan képes lenne erre. Nem azért éreztem megkönnyebbülést, mert nem akartam volna őket együtt látni. Azt nem akartam, hogy Nan olyasmiket tegyen Granttel, amit anyám tett más férfiakkal a múltban. Olyan férfiakkal, akik szívből szerették őt. Grant ennél jobbat érdemelt.

– Senkit sem *tud* boldoggá tenni addig, amíg rá nem jön, hogyan legyen ő maga boldog. Mostanság pedig annyi megvetés és düh bújik meg benne, hogy bárkinek megke-serítené az életét, aki a közelébe kerül. Nem engedhetem, hogy ezt csinálja veled.

Grant egy percre elcsendesedett.

– Nem volt mindig ekkora szemétláda. Sőt, valahol teljesen beleestem. De ennek is véget vetetett azzal, hogy kijelentette, őt aztán nem lehet szeretni.

– Szeretem a húgomat, de nem kell ez neked. Nan nem teljes ember, nem igazán. Túl sok gondot cipel a hátán.

– Köszönöm. Komolyan azt hittem, hogy teljesen más irányt fog venni ez a beszélgetés. Nem gondoltam volna, hogy értem fogsz aggódni.

– A testvérem vagy. Neked is a legjobbat akarom. Azt szeretném, ha te is olyan kapcsolatban lehetnél, mint én. Menj, és találj rá erre!

Grant felnevetett, pont úgy hangzott, mintha teljes lehetetlenségnek gondolná a dolgot.

– Ezt a lécet lehetetlenség megugrani.